forslaget saa slemt, da det dog i Virkeligheden rent praktisk og forstandig set kun rummede Fremskridt og Forbedringer for den Del af vort Folk, hvis Repræsentanter de Herrer Socialdemokrater gav sig ud for at være. Han hævdede stærkt, at den priviligerede Valgret til Amtsraadene intet betød, og hvis den skulde føre til en oprivende Kamp, som Borgbjerg havde spaaet, var det uforsvarligt at lade den blive staaende. Den var virkelig ikke den Anstrængelse værd. Han frygtede i høj Grad for, at Socialdemokraterne ikke vilde være til at styre, naar de fik Overtaget i alle Landets Kommuner.

Poul Christensen (radikal) talte imod Valgretsforliget. Ogsaa han lovede Kamp for den lige og almindelige Valgret, fordi den var det bedste Værn for Folkets Fremtid og Lykke.

Svejstrup (Reformpartiet) mente, at Forhandlingen om en saa vigtig Sag som Valgretsloven ikke burde fortabe sig i Ting, der i Forhold til Sagens Betydning var rene Smaating. I det foreliggende Lovforslag var der, saa vidt han kunde se, tre Hovedpunkter: en Sejr i det væsentligste for den almindelige kommunale Valgret, Indførelsen af Forholdstalsvalg og Kvindernes Valgret.

Han haabede og havde den sikre Tro, at Forslaget i det store og hele vilde virke til en sund og lykkelig kommunal demokratisk Udvikling i Landet, og i Tillid dertil vilde han stemme for det.

N. Neergaard (moderat) havde maattet anvende en ikke ringe Grad af Resignation for at slutte sig til dette Forslag, men han var dog samtidig Regering og Regeringspartiet taknemlig, fordi de ogsaa havde vist Resignation, idet de gik ind paa de Fordringer, uden hvilke man kunde forudsige, at Forliget ikke vilde være opnaaet. Ogsaa han vilde stemme for Forslaget.

Derefter imødegik *Indenrigsministeren* kraftigt Forslagets Modstandere, og endte med at sige, at det var Løsningen, Befolkningen længtes efter, og den Dag Tinget vedtog Forslaget, havde vi den Løsning, som Folket vilde hilse med Glæde. Forhandlingerne gik gennem 5 Møder, paa det sidste — Aftenmøde — vedtoges Forslagets Overgang til anden Behandling.

Den 2. April forelagdes et Lovforslag om Anvendelse af udenlandske Arbejdere. Loven er bleven kaldt »Polakloven«, fordi den fortrinsvis vil komme de polske Arbejdere tilgode. Den er ment som en Beskyttelse mod Udbytning af Arbejderne ved at sikre dem lovlige Kontrakter med Arbejdsgiverne og i det hele taget at sørge for, at de her i Landet behandles forsvarligt, baade hvad Arbejdslønnen og deres Bolig angaar.

§ 10 i Lovforslaget indeholder detaillerede Bestemmelser med Hensyn til Boligens Indretning.

Der fordres sunde og tørre Beboelsesrum, med tæt Tag og Mure, med Vinduer, der kan aabnes, let Adgang til godt Drikkevand o. s. v.

Arbejdsgiveren er ansvarlig for Overholdelsen af Paabudene.

I § 11 forlanges, at Arbejdsgiveren paaser, at Boligen holdes ren og i ordentlig Stand og daglig udluftes. Det er betegnende, at mens man i Tyskland i denne Tid giver den ene Lov efter den anden, der krænker Frihed og Ret for de erobrede Undersaatter, navnlig de polske, forelægger den danske Indenrigsminister i Tinget et Forslag til Beskyttelse af udenlandske Arbejdere, der kun midlertidig opholder sig her i Landet.

Tinget tog da ogsaa forholdsvis velvelligt mod Lovforslaget og henviste det efter en kort Forhandling til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Forhaabentlig lykkes det Sigurd Berg at gennemføre Loven, selv om der maaske fremkommer nogle Ændringsforslag. At Beskyttelse for de polske Arbejdere er ønskelig og nødvendig, synes alle Parter at have indset.

Hvor længe Rigsdagssamlingen vil vare efter Paaske er ikke godt at forudse. Finansminister Vilh. Lassens pludselige og uventede Død vil sikkert medføre en Del Vanskeligheder. Ministeriet har i Vilh. Lassen mistet en udmærket Arbejdskraft, en Mand, der intet Besvær skyede for at fremme de Love, han ønskede til Gavn for sit Land. Han vil vanskelig kunne erstattes.

Den 10. April 1908.

Martha Ottosen.